



SLOVO KNĚZE

Léto

Léto začneme putováním k sv. Prokopovi. Obraz, na kterém sv. Prokop drží na řetězu d'ábla, představuje zápas, který vyhrává ten, který je silnější. V případě vítěze – světce však nejde o vítěze, který se pyšně postaví nad svého nepřítele, naopak, jde o vítěze, který s pokorou přijímá, že Bůh je ten větší, je ten který dává sílu k vítězství. Vítězstvím je spíše pokora a tichost, než bojové pokřiky a síla svalů.

Každý světec, včetně sv. Prokopa, musel vstoupit do ticha samoty, procházet zápasem s žádostivostí těla a s pýchou života. V tomto neviditelném zápase mu nepomáhaly potlesky, ani moc peněz. Jedinou útěchou v zápase byla a je důvěra v to, že Ježíš Kristus, vítěz nad tmou hříchu a smrti, je dobrým pastýřem, který povede jemu oddanou duši údolím a stínem smrti k svěžím pastvinám, které duši osvěžují.

Světcí, mezi nimi byl i sv. Prokop, kladli základy svých klášterů hluboko v lesích. Kontakt s přírodou a práce rukou byly nedílnou součástí jejich spirituality. Ne, oni nezbožšťovali přírodu, ale práci uprostřed zeleného božího stvoření považovali za důležitou součást spirituality – Ora et Labora. Námaha práce patří k lidskému údělu. Také odpočinek nemá být jen povalováním se. Odpočinek je ve změně rytmu, v tom, že vytvoříme pro sebe prostor na ticho a dovolíme srdci, aby nám řeklo, co je tísní a těší. Dovolíme také Bohu, aby promlouval k nám.

Nic, co by se protivilo Božím přikázáním, nám nepřinese klid a odpočinek, naopak, z dlouhodobého hlediska přináší jen smutek a trápení. V létě je čas, kdy máme více volna, je delší den, je také prostor pro Boha, pro modlitbu, pro úžas a chválu, také pro bohoslužbu. V létě nešetříme na výdajích, abychom zažili něco hezkého, nešetříme také na čase, který dáme Bohu. Nakonec všechen čas je v jeho rukou. Přeji Vám příjemné, požehnané a ničím nerušené prázdniny.

Ján Halama SVD, farář

KOLÍNSKÉ INSPIRACE

Sudějov

Jedním z oblíbených míst výletů Kolíňáků je Sudějov. Krásné poutní místo uprostřed neméně krásných lesů, ležící při cestě do Posázaví, asi pětadvacet kilometrů jižně od Kolína, čtyři kilometry od Uhlířských Janovic. Pravda, patří již do sousední uhlířsko-janovické farnosti, ale svojí historií je s Kolínem spjaté.



Do písemných pramenů vstupuje Sudějov až v první polovině 20. let 18. století. Tehdy zažádal majitel (Červeno)Pečeckého panství, jehož součástí toto místo bylo, Karel Jáchym hrabě Breda (1663–1740), pražskou konzistoř, aby mohly být u zdejší dřevěné kapličky sv. Anny slouženy pravidelné mše a aby zde mohl vystavět kamenný poutní kostel. Součástí žádosti byla i zpráva o vzniku a historii tohoto poutního místa (a také o zdejších zázračných uzdraveních), vypracovaná v roce 1724 kolínským děkanem Michalem Františkem Černým, členem komise, která měla tuto žádost posoudit. Z příslušných pramenů se dozvídáme, že již minimálně od třicetileté války přicházeli k zdejší studánce lidé

z blízka i daleka a vodu z ní považovali za léčivou. Když v roce 1652 získali sousední panství Žandov kutnohorští Jezuité, kteří podporovali lidovou zbožnost, studánku požehnali. Krátce poté nad ní vznikla dřevěná kaplička s obrazem svaté Anny. Ta však později od hořících svíček chytla a shořela. Tehdy jistý malíř Martin Wencel, jenž se zdržoval v (Červených) Pečkách, namaloval nový obraz sv. Anny. Nechal si ho posvětit (požehnat) od kolínských kapucínů a umístil ho do nově postavené dřevěné kapličky nad studánkou. Začali sem přicházet poutníci i ze vzdálenějších míst. Ve farní kronice se mluví o tom, že „jedenkrát [před rokem 1724 – poznámka J.P.] na 100 a více Uhrů, Moravanů a jiných lidí z daleka na den sv. Anny se tam sešlo a své modlitby vykonalo“. Jak zabloudili do sudějovských lesů poutníci z Uher (myšleno asi z Horních Uher – Slovenska) a Moravy, je trochu záhadou. Ale již na slavné Müllerově mapě Čech z roku 1720 je kaplička sv. Anny zanesena a je u ní připsáno „Sutjegowka fons medicatus“, tedy „Sudějovka léčivý pramen“, takže už tehdy to mohl být lákavý cíl.



Hrabě Breda nelenil a hned v roce 1724, krátce poté, co obdržel povolení od pražského světícího biskupa Daniela Josefa Mayera

z Mayernu, začal s výstavbou nového kostela. Ten byl již následujícího roku, 25. července 1725, kolínským děkanem Černým slavnostně vysvěcen (nebylo to přímo na svátek sv. Anny, ale předcházející den). Kostel nejspíše nevznikl na místě původní kapličky, ale kousek dál a kaplička s pramenem nadále sloužila svému účelu. Sláva Sudějova se začala šířit. V letech 1741-1742 vznikly kolem kostela ambity a byly postaveny věže. To se stalo z darů příznivců a poutníků a mezi dárci nacházíme i kolínské měšťany a přispěla také kolínská městská rada (kolínský magistrát). Částečně dřevěné ambity byly později zbořeny a zůstala po nich jen mohutná zeď a tři kaple za kostelem. Tu prostřední stojí za to navštívit. Na klenbě se nachází freska, zachycující osvobození Vídně od tureckého obléhání polským králem Janem III. Sobieskim v roce 1683.

Pramen vyvěral v původní kapličce, později se mluví jen o studni u východní (levé) věže kostela (která snad vyrostla na místě zmíněné kapličky). V roce 1843 pak byla nedaleko postavena nová, dnešní, prostorná kaple, do které byl pramen sveden. V Sudějově se nacházela panská hospoda a také lázně a v novější době byla voda stáčena i do lahví.



Farností spadal Sudějov od počátku pod Nebovidy, ale již ve 20. letech 18. století sídlil při zdejším kostele kaplan, podřízený nebovidskému faráři. V roce 1847 zde vznikla samostatná lokálie a o dvanáct let později fara (která oficiálně zanikla v roce 2005).



Jak jsem již zmínil, Sudějov byl součástí (Červeno)Pečeckého panství. Proto byl stavitelem a patronem chrámu majitel tohoto panství, zmíněný „vysoce urozený pán Karel Jáchym sv. Římské říše hrabě z Bredau, dědičný pán na panstvích v Tachlovicích, Červeném Oujezdě, Litovicích, Dobré, Kácově, Čestíně a Pečkách, Jeho císařské a královské Milosti skutečný tajný rada, komorník, královský místodržící, většího soudu zemského, též slavné ausschusskommissí [zemského výboru – poznámka J.P.] v král. Českém assessor etc.“. Jak již vyplývá z tohoto oficiálního titulu, byla to osoba vážená a také bohatá. (Červeno)Pečecké panství koupil v roce 1713 a začal ho rozšiřovat. Byl ale značně kontroverzní osobností. Neslavně známým se stal zejména svým krutým zacházením s poddanými, což vedlo k selským bouřím na jeho panství (populární se stal popěvek „Běda, běda, koupil nás Breda, z pečeckých sedláků nadělá žebráků“). Jedno lidové rčení říká, že Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Breda se zadlužil a začal svůj majetek rozprodávat.

V roce 1734 byl zbytek jeho vlastnictví zkonfiskován věřiteli a prodán v dražbě. Breda zemřel chudý v roce 1740 v Praze. Ve svém vlastním životopise, který sepsal v roce 1738, uvedl: „Bůh mi kdysi hojně požehnal a byl jsem majitelem několika milionů, ale pak se uráčilo Božské Svrchovanosti různými příhodami a dopuštěním opět si všechno mé k sobě vzítí... Tím se stal z bohatého, starého císařského ministra skutečný žebrák, a tak si nedovedu ke své obživě nic jiného vymyslet, než co mi přispěje několik milosrdných lidí z velkého soucitu...“.

Bez ohledu na svého zakladatele, jehož rodový znak můžeme dodnes vidět nad vstupem do kostela, je dnes Sudějov poklidným a milým místem, které stojí za to navštívit.

Také letos proběhne v Sudějově svatoanenská pout' s následujícím programem: sobota 26. července 2025 – 10:30 poutní mše svatá (celebruje JClíc. PhDr. Mgr. Radim Cigánek), 11:30 prohlídka kostela s výkladem, 14:00 program v bývalých ambitech kostela, 18:00 poutní mše svatá (celebruje Mgr. Michal Procházka); neděle 27. července 2025 – 8:30 poutní mše svatá (celebruje Mgr. Michal Procházka), 9:30 modlitba Novény ke sv. Anně, 10:30 hlavní poutní mše svatá (celebruje doc. ThLic. Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L.).

Jaroslav Pejša

Historické pohlednice Sudějova ze sbírky autora

Seriál: 120“ o liturgii

Závěrečné obřady

(31) Požehnání a propuštění

Nejedno dítě se už od prvního čtení ptá: „Mami a kdy už bude konec?“ Děti nebojte, jakmile uslyšíte slova žehnání, není konec daleko.

Každá bohoslužba končí prosbou o požehnání. Požehnání, jiným slovem dobrořečení, je vlastně opakem zlořečení, tedy prokletí. Když dobrořečí člověk Bohu, tak ho vlastně chválí a velebí, což je podstata slavení eucharistie, česky díkůvzdání. A naopak, když Bůh dobrořečí člověku, tak mu žehná.

Požehnání, které je udíleno na konci mše svaté, není jen zbožné přání. Z příběhu o stvoření světa víme, že co Bůh řekne, to je. A také Boží požehnání – dobrořečení – má moc náš život proměnit, udělat lepším.

Podle vyprávění písma svatého provází Boží požehnání život člověka od samého začátku. Boží požehnání je tedy to první, co člověka na této Zemi potkává. Je to Boží dar a také výzva k tomu, abychom my lidé jednali stejně jako Bůh. I proto apoštol Pavel ve svém listu do Říma povzbuzuje právě k žehnání. „Žehnejte těm, kdo vás pronásledují. Žehnejte a neproklínejte!“

Po požehnání následuje propuštění. Výzva: „Jděte ve jménu Páně,“ neznamena padla, máme to za sebou, ale spíše naopak. Právě teď to začíná. Jste posláni. Setkali jste se s Kristem, byli jste proměněni. Jste církví a to je dar, který člověka zavazuje.

P. Petr Soukal

Pro časopis Bartoloměj přepsal Martin Prokop

Ministrantské spolčo v Kolíně

V kolínské farnosti se pravidelně schází ministrantské spolčo – skupina chlapců a dívek, kteří chtějí sloužit u oltáře a zároveň se více přiblížit tajemství liturgie a víry. Slovo **ministrant** pochází z latinského **ministrare**, což znamená „**sloužit**“. A právě o službu se jedná – ministrant pomáhá knězi při mši svaté a dalších liturgických slavnostech a obřadech. *Přináší misál, drží svíce, kadidlo a stará se o to, aby vše probíhalo důstojně a plynule.*

Naše ministrantské schůzky se konají pravidelně (tento rok 2025 – jednou za měsíc) a mají jak praktickou, tak formativní část. Děti se během nich nejen učí, co všechno obnáší služba u oltáře, ale zároveň se seznamují s hlubším smyslem liturgie, symbolikou jednotlivých úkonů a významem svátostí. Cílem je, aby ministranti nejen dobře věděli, co a jak dělat, ale hlavně proč to dělají.

Příští rok (tj. 2026) se chystáme s ministranty na výlety, které budou zajímavé. Společenství je místem, kde vznikají nová přátelství, prohlubuje se vztah k Bohu i k církvi a roste smysl pro zodpovědnost a *týmovou spolupráci, která u nás nesmí chybět.*

Pro všechny zájemce i stávající ministranty máme také vlastní webové stránky: **www.spolco.adol.fun**, kde najdete různé zajímavé materiály, informace o schůzkách, fotky z akcí i texty k zamyšlení. Určitě se tam

podívejte – může to být dobrý začátek vaší cesty k ministrantské službě. Máme také sociální síť: **Instagram** – zveřejňujeme fotky z akcí a posíláme (občas) anketu, kde jsou liturgické otázky: **ministranti_kolin**, **WhatsApp** – zde máme skupiny, jak pro ministrantské spolčo tak i pro ministranty z celé farnosti – tam píšeme události, které nás čekají a tabulky na rozdělení si služeb.

Zveme všechny kluky a holky, kteří mají zájem stát se ministranty, aby se k nám připojili. Není třeba mít žádné předchozí zkušenosti – ***stačí chuť sloužit, učit se a být součástí živého společenství.*** Těšíme se na každého nového ministranta! Pokud bys měl zájem se stát ministrantem u nás v Kolíně, tak neváhej a přidej se do našeho společenství a ministrantského týmu. **Můžeš se nám ozvat na e-mail: ministranti@adol.fun či můžete přijít přímo na schůzku, kterou uslyšíte v ohláškách, a v poslední řadě nám vedoucím ministrantského spolča: Lukášovi Cvopovi – 776 350 240 a Petrovi Čechovi – 608 567 934.**



Text a fotografie: Lukáš Cvopa

Komunitní centrum sv. Zdislavy získalo ostatek své patronky

V předvečer svátku sv. Zdislavy ve čtvrtek 29. května generální vikář pražské arcidiecéze Mons. Jan Balík celebroidl spolu s P. Jánem Halamou a P. Pavlem Dang Van Langem mši svatou v kostele sv. Víta na Zálabí. Následně požehnal budovu komunitního centra sv. Zdislavy, kde byl do základního kamene umístěn relikviář s ostatkem sv. Zdislavy. Ostatek byl z kostela do komunitního centra v průvodu přenesen a do základního kamene vložen členy 84. oddílu skautů Kolín, Svazu skautů a skautek České republiky. Po požehnání zahrálo přítomným kytarové duo Indigo Jazz. Fotografie, které pořídil František Stráník, jsou k dispozici na webové adrese: <https://www.stranik.cz/app/charitakolin/>.



Foto: FB Římskokatolická farnost Kolín | Zleva: P. Pavel Dang Van Lang, Mons. Jan Balík, Vít „Klokan“ Sukdolák, Josef „Čau-čau“ Bělák, Zuzana „Zuzka“ Sahulková, P. Ján Halama a Jan „Džon“ Hora



Foto: FB Jan Hora / Skauti z 84. oddílu skautů Kolín u základního kamene s vloženým reliviářem obsahujícím ostatek sv. Zdislavy. Zleva: Vít „Klokan“ Sukdolák, Zuzana „Zuzka“ Sahulková, Josef „Čau-čau“ Bělák a Jan „Džon“ Hora

Ze starých farních kronik

V tomto čísle se ještě jednou vrátíme k osmdesátému výročí konce druhé světové války. Připomeneme si výročí slavnosti, která se nikdy nekonala. Zní to absurdně? Ale je tomu skutečně tak – v neděli 3. 6. 1945 se mělo konat slavnostní přivítání zachráněných zvonů z chrámu sv. Bartoloměje spojené s průvodem, proslovy a svěcením navráceným zvonů. Byl vytištěn i plakátek zvoucí na tuto slavnost. Jeden jeho exemplář je ve vazbě do kolínské farní kroniky a na něm rukou připsáno: „Slavnost, ze které sešlo! Zvony z děkanského kostela se nevrátily!“ Jak k tomu všemu došlo? Musíme se vrátit do nešťastného válečného roku 1942. Ve farní kronice je mezi dalšími událostmi z té doby velice stručný, ba strohý, zápis, bez jakéhokoli dalšího komentáře: „11. března započala rekvizice zvonů“.

Je nasnadě, proč tehdejší kronikář událost nijak nekomentoval. Až po čtyřiceti letech Jan Kamarýt, který byl nejen novým kronikářem, ale také kostelníkem a zvoníkem, pocítil nutnost vše podrobně popsat a k původní krátké oznamovací větě připojil následující vysvětlení:

„Tato událost je zde zapsána jen čtyřmi slovy! Proto chci pro budoucí paměť zde něco o tom sdělit. Bylo to právě 15 let od doby, kdy se podařilo p. děkanovi Sixtovi pořídit téměř stotisícovým nákladem nové tři zvony od Pernera z Českých Budějovic: byl to Bartoloměj (2108 kg), Florián (438 kg) a Václav (408 kg). Tyto nové zvony doplnily po rekvizici r. 1917 zbylé tři zvony: Jana Pavla a Jana Křtitele, lidově zvaný Johanka, oba od novoměstského zvonáře v Praze Jana Václava Kühnera z r. 1797 a malý zvonek Maria, umíráček, lidově zvaný Slepíčka z r. 1782. K nim přidán zvon z r. 1610, který převzal po rekvizici zvonu Kohoutek z r. 1797 i jméno. Nikde jsem se nedozvěděl, ani nedočel, odkud sem byl zvonek dán, kde se až do r. 1927 nacházel. Dle nápisu „Fiat iustitia ante pereat mundus verbum Domini manet in aeternum 1610“ se domnívám, že je to zvon, o němž jsem slyšel, že se s ním zvonilo odsouzcencům při cestě na popravu. Se třemi novými zvony vznikl na věži u sv. Bartoloměje krásný soubor sedmi zvonů, jejichž ladění připomíná začátek antifony O sacrum convivium. Smutné to byly Velikonoce 1942 a tklivá byla i ona poslední hodina zvonění, které natáčel pražský rozhlas. Desky bylo pak možno si koupit, záznam se také dodnes pouští na přání o pohřbech. Pro toto natáčení zvolili jsme prastaré slavnostní vyzvánění, tzv. vyslýchání. Začalo tzv. pozváněním dvěma malými zvonky Kohoutkem a Slepíčkou, potom samotným Kohoutkem a po něm velkým zvonem Bartolomějem. Po něm se chvíli zvonilo všemi zvony. Po jejich zastavení byla malá pauza a po ní měl každý zvon počínaje nejmenším asi jednu minutu sólo: Slepíčka, Kohoutek, Johanka, Václav, Florián, Jan Pavel, Bartoloměj. Na závěr pak opět vyzvánění všemi zvony.

Podobně i jako v r. 1917 nebyly nic platny prosby ani žádosti. Zvláštní snahu jsme vyvíjeli o zachránění krásného, druhého největšího zvonu Jana Pavla. Jeho jemný, melodický, krásný hlas připomínal hlasy pražských zvonů, byl přece z pražské dílny. Nic však nebylo platno. Připomínám, že tyto staré zvony obsahovaly kromě mědi a cínu také stříbro a jiné drahé kovy, proto měly zvláštní černou patinu, na rozdíl od

nových zvonů, které byly jen směsí bronzu a měly za 15 let silnou vrstvu zelené měděnky.

Při rekvizici byly zvony rozděleny na tři kategorie: A, B, C. A byly zvony malého stáří, tam spadly naše nové zvony z r. 1927 a zvonek od Všech svatých z r. 1933. Do kategorie B patřily zvony staré 150–200 let, rovněž propadající záboru. Kategorie C byly zvony historicky cenné, od 16. století, které měly naději na zachování. Ony zvony kategorie B, to byly naše zvony od sv. Bartoloměje z r. 1782 a 1797 a zvon klášterní, také z r. 1797. Ty byly vzaty. Na sejmuté zvony byly nahoře u koruny psány nápisy: okres Kolín, obec Kolín, kostel sv. Bartoloměje, váha ... kg. U zvonů kategorie A a B zelenou barvou, u kategorie C červenou. Tato se objevila na zálabských zvonech, když po atentátu na Heydricha jako msta bylo sáhnuто i na zvony památkově cenné. Tehdy vzaty ze Zálabí zvony Václav, prasklý Vojtěch a malý sanktusníček s reliéfem sv. Víta z r. 1730, který jsem, poněvadž se s ním po desetiletí nezvonilo, přenesl na velkou věž u sv. Víta, aby sloužil jako umíráček. Dosavadní zvon zvaný Prokop, dle nápisu ale Maria, byl značně větší a pro zvonění hodinky těžký. V tu dobu platilo nařízení úřadů, že pro každý farní chrám ponechán jen jeden zvon, pravidelně vždy malý! V děkanském chrámu po rekvizici zůstal jen malý Kohoutek, na Zálabí onen zvon Prokop. Ale jeden velký zvon měl přece štěstí a bez úhony přečkal zlé doby. Byl to největší zálabský zvon Vít od zvonaře Ondřeje Ptáčka z Kutné Hory z r. 1507. Pan děkan Davídek se dohodl s administrátorem P. Josefem Rohmem, který byl ustanoven na Zálabí jako duchovní správce pro německé příslušníky, že se zvon vypůjčí pro děkanský kostel, s čímž P. Rohm souhlasil. Když přišla červnová rekvizice, vzaty ze Zálabí tři zvony a jeden, čtvrtý, ponechán. Na děkanský kostel si nevzpomněli proto, že tam už v dubnu byla rekvizice provedena. Byl zde v Kolíně ještě jeden menší zvon, ze zbořeného kostelíka Bolestné Panny Marie na pražském předměstí na náměstí u hlavní pošty. Kostelík byl na rozkaz oberlandrata do 3 dnů zbořen v r. 1940, tedy před dvěma roky. Na zvonek se zapomnělo a byl schován s tím, že bude vydán, jen když bude vyžadován. Byl zde však český člověk, informátor, který měl povědomost o všech zvonech, včetně zvonu u Všech svatých v zastrčeném konci města, i o všech bronzových cymbálech hodinových na kolínských věžích, včetně krásných cymbálů z radnice z r. 1697. Tento člověk vyhrožoval nám i panu děkanovi udáním,

když nepřineseme zvon kaple Bolestné Panny Marie. Tak i tento zvon byl odvezen.

Mezi věží a kostelem, kde jsou nyní od r. 1960 železná vrata, bylo bednění s dvířky a zvony ležely na zemi u zdi kostelní, dva – Jan Pavel a Johanka – v kostele pod kůrem. Při jejich odvážení vytlačily se v dlažbě rýhy, dodnes patrné. Při spouštění Bartoloměje se tento v polovině výšky věže zasekl a nechtěl dolů, pak se přece podařilo jej spustit s přidáním závaží dole. Díky našim lidem, kteří z „památkových“ důvodů zvony fotografovali a pořizovali odlitky (a tím oddalovali jejich odvoz), podařilo se část zvonů zachránit. O osvobození koncem května 1945 vrátily se některé zvony kolínské a z některých obcí. Naše to byly zvony Václav, prasklý Vojtěch a sanktusníček ze Zálabí, onen zvon z kaple Bolestné Panny Marie a zvon z kláštera. Dále všechny hodinové cimbály, včetně starobylých radničních. Na větším je nápis Sub tuum presidium confugimus sancta Dei genitrix 1697. I některé zvony z okresu se vrátily, kupříkladu krásně zdobený zvon z tisíciletého kostela sv. Václava z Vrbčan. Jen ze šesti zvonů od sv. Bartoloměje se nevrátil ani jediný.

Byla tehdy možnost, jak mi psal dr. Wagner z památkového úřadu, vyslat někoho do Hamburku, kde po skončení války zůstalo množství zvonů našich i z jiných okupovaných států. Ale děkanství ani patron neprojeví zájem. Dle zpráv turistů byl tam až donedávna, tedy 40 let po válce, tzv. hřbitov zvonů! V době mého nástupu jako kostelníka a zvoníka od června 1945 zařídil jsem prostřednictvím svého přítele Jana Koudy, referenta národního výboru za lidovou stranu, který měl na starosti zádušní a patronátní věci, aby byl provizorně zavěšen navrácený zálabský zvon Václav u sv. Bartoloměje na věži, než se podaří jednou otázku zvonů řešit. To provedli zaměstnanci zvonárny od Pernerů z Budějovic. Prasklý zvon je zatím v kostele pod varhanním chórem do doby, kdy budou prostředky na jeho svaření či přelití. Malý zvonek ze Zálabí také zde zavěšen místo rekvírovaného umíráčku. Také zvonek z kaple Bolestné Panny Marie zde zavěšen, takže se zmíněným Vítem je zde nyní pět zvonů. Na Zálabí a v klášteře po jednom zvonu.“

Asi není potřeba nijak zvlášť připomínat, že na nové zvony si náš farní chrám musel počkat ještě mnoho dalších let poté, co Jan Kamarýt zapsal do farní kroniky výše uvedené. Až v letech 2000 a 2014 bylo do

zvonice u sv. Bartoloměje zavěšeno pět nových zvonů z dílny Rudolfa Pernera z Pasova. A koho by zajímal příběh zvonů podrobněji, může si přečíst knihu Kolínské zvony, kterou napsal Jan Kamarýt a vydal jeho bratr Ladislav.

Martin Křídlo

OKÉNKO DO DKSŠ A MŠ

Další z vydařených mimoškolních akcí

Ve dnech 26. 6. – 29. 6. 2025 se nám fara v Sudějově stala domovem. Prožili jsme společně čtyři plné dny v rámci turistického kurzu. Kurzu se zúčastnili žáci praktické školy a doprovázeli je pedagogové, asistenti a přijel za námi (jako každý kurz) P. J. Halama. Počasí bylo střídavé, ale vše jsme zvládli na jedničku. Každé ráno i večer jsme se společně pomodlili, poprosili za ochranu a poděkovali za krásu stvoření a společné chvíle. Program jsme měli různorodý a zajímavý. Hned po příjezdu do Uhlířských Janovic nás čekala 4 km cesta do Sudějova, odpoledne jsme si udělali vycházku k rozhledně, při návratu nás zastihl prudký intenzivní déšť. Druhý den byl fyzicky náročný 16 km, počasí krásné a program super. Exkurze do dřevozpracující firmy Lesoservis, rozhledna a krásnou barevnou přírodou nazpět. Třetí den dopoledne mše svatá v poutním kostelíku sv. Anny, povídání o historii kostela a studánce, P. J. Mikšovský. Po chutném obědě vzhledem k nepřízní počasí jsme jeli autobusem do obce Zbraslavice, kde jsme měli vyjednanou prohlídku střediska záchranné služby. Žáci měli možnost si sednout do auta, změřit tlak, saturaci a detailně prohlédnout vybavení auta. Tato návštěva a informace byly přínosné nejen pro žáky, ale i pro nás. Zpáteční cestu jsme si rozdělili a zvolili autobus + turistiku. Večer byl zážitkový a trocha adrenalinový, opékání vuřtů za silného deště, závěrečné hodnocení kurzu a předání odměn, dárečků a suvenýrů. Žáci si celou dobu každý večer psali své postřehy, zážitky, příhody a obrázky do svých deníčků, aby vše měli pečlivě zdokumentováno. Nechyběl čas na hry, kvízy, zábavu. Díky bylo to super!

Mgr. Libuše Kubíčková



Foto: DKSŠ

UWOOAAAJAIJAOOO BOA.....

Že nerozumíte této "pravěké řeči"?? Není divu. To asi nikdo z nás. Rozhodně to ale neplatilo o čtyřech soutěžních družstvech, která ve středu 23. 4. v ranních hodinách zavítala do naší školy. Ano, jednalo se o již patnáctý ročník jarního soutěžení tentokrát s názvem "Pravěk v akci".

Své úrovně dovedností předvedli zástupci čtyř zúčastněných škol: Církevní střední školy Jana Boska, Katolické školy v Praze, Praktické školy Kolín a domácí DKSŠ a MŠ Kolín.

Soutěžilo se ve třech oblastech. V přípravě pokrmů, šití a kreativní tvorbě – keramice. A protože jsme celé dopoledne tělem i duší Inuli k pravěku, podle toho se odvíjela i naše díla. Při přípravě pokrmů jsme si mohli pochutnat na salátu ze starobylé obiloviny, tzv. bulguru, a ochutnat náhrdelník ze sušeného ovoce. V oblasti šití jsme mohli obdivovat ručně vyšíváné plátěné ubrusy zdobené tupováním, a v keramice jsme se

dostali až do opravdového pravěku, kdy se nádoby vyráběly šňůrkovou technikou.

Vše krásně naaranžované hodnotila vlídná porota. Letos ji zastupovali: paní Mgr. Jana Kuncířová, ředitelka ze Spirály pomoci v Kolíně, paní Soňa Špringlová z Charitního centra Kohoutek, rovněž v Kolíně, a pan Ing. Jan Hora, vedoucí 84. oddílu skautů v Kolíně.

Na území pravěku panovala přátelská atmosféra a celé dopoledne jsme si skvěle užili.

Renata Burešová



Foto. DKSS

KALENDÁŘ AKCÍ V ČERVNU 2025

5. červenec (sobota) – Zveme vás v 19 hod. na **modlitby chval společenství mládeže**, které se koná v kostele sv. Víta. Od 18 hod. bude mše svatá.

29. červenec (úterý) – **Mše svatá Václava Plánky SVD, novokněze** v kostele sv. Bartoloměje. Začátek je v 18:30 hod.

Letní farní tábor pro děti se koná ve dvou termínech: od 27. července do 2. srpna a druhý od 3. srpna do 9. srpna. Prosíme o vaší modlitbu za děti i vedoucí o zdárný průběh tábora.

17. srpen (neděle) – Termín odevzdání příspěvků do zářijového čísla farního časopisu Bartoloměj.

24. srpen (neděle) – Posvícenský varhanní koncert v kostele sv. Bartoloměje. Začátek je v 19 hod. Na varhany hrají **Drahoslav Gric a Táňa Gricová**.

31. srpen (neděle) – Termín vydání zářijového čísla farního časopisu Bartoloměj.

Další akce:

18. říjen (sobota) – Pouť prvkomunikantů. Otec arcibiskup zve děti, které měli v tomto roku první svaté přijímání a jejich rodiny na pouť prvkomunikantů do pražské katedrály. Začátek je v 9:00. Více na plakátech.

Krátké zprávy

První svaté přijímání dětí se uskutečnilo v neděli 15. června v 10 hod. v kostele sv. Bartoloměje. Na konci mši svaté se šlo v procesí a uctila se Nejsvětější Svátost oltářní u čtyř oltářů. Děkujeme všem, kteří jste pomohli připravit slavnost prvního svatého přijímání, zvláště děkujeme Filipu Dvořákovi za přípravu dětí a rodičů na tuto slavnost.



Foto: Barbora Blažková

Kněžské svěcení Václava Plánky SVD proběhlo v sobotu 14. června 2025 v 10 hod. v kostele sv. Jana Křtitele v Novém Hrozenkově. Světitelem byl Mons. Jan Graubner, pražský arcibiskup. Primiční mši svatou odsloužil novokněž o den později v kostele Panny Marie Karmelské v Karolince na Valašsku. Misijním určením P. Václava Plánky je Brazílie.

Fotbalový zápas týmů kněží a ministrantů z Čech a Moravy se odehrál v úterý 3. června na hřišti SK Sparta Kolín. Český tým vstřelil gól do soupeřovy branky v poslední minutě zápasu a po vyrovnaném utkání tak nakonec zvítězil 3:2. Odveta se bude konat na Moravě. Fotografie z utkání pořídil František Stráník a jsou k dispozici na webové adrese: <https://www.stranik.cz/app/fotbalCechyMorava>



Foto: FB Římskokatolická farnost Kolín

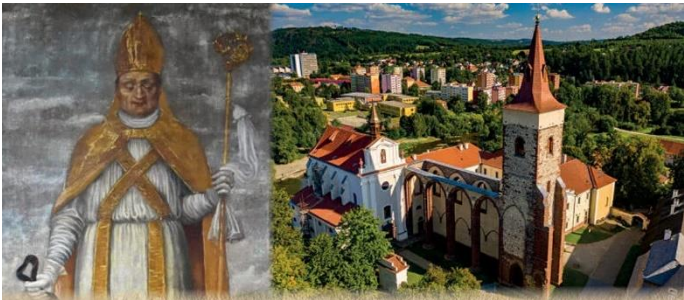
Todos chvály. V sobotu 5. července 2025 od 19 hod. Vás zveme na Modlitby chvál společenství mládeže, které se koná v kostele sv. Víta. Od 18 hod. bude mše svatá.

Farnost začala opravu vnějšího pláště zvonice, následně se bude pracovat na ochozu chrámu sv. Bartoloměje. Z dotace IROP získala farnost na opravy 12 mil. Kč, město Kolín přispělo v roce 2025 částkou 3 mil. Kč, Arcibiskupství pražské částkou 3 mil. Kč. Rozsah oprav je celkově za 20 mil. Kč. Děkujeme Městu Kolín i Arcibiskupství pražskému za podporu projektu. Zdá se, že půjde na dlouho o poslední větší opravu chrámu. Dokončeno má být v roce 2026. Kromě stavebních oprav budou

restaurovány rakve v kryptě pod presbytářem, dojde k revizi vitráží ve vysokém chóru a upraví se také zádveří u severní strany chrámu s místem pro průvodce.

Modlitby otců se konají každé první pondělí v měsíci v 19 hodin ve farním komunitním centru.

Také v tomto roce pokračujeme v projektu adopce na dálku. Podpoříme vzdělávání celkem šesti dětí, s jejichž příběhy jsme vás na stránkách Bartoloměje seznámili právě před rokem. Příspěvky můžete přinášet na obvyklá místa hotově anebo poslat na účet farnosti 3252369369/0800, variabilní symbol: 1211638, poznámka: adopce.



FARNOST SV. PROKOPA VÁS ZVE NA

SVATOPROKOPSKOU POUŤ NA SÁZAVĚ



PÁTEK 4. 7. 2025
SLAVNOST SV. PROKOPA
8:30 POUTNÍ MŠE SVATÁ FARNOSTI KOLÍN
SLOUŽÍ OTCOVÉ VERBISTI
10:30 SLAVNOSTNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ, KNĚŽSKÁ POUŤ
SLOUŽÍ P. ICLIC, MGR. ŠTEFAN BRINDA PH.D.

SOBOTA 5. 7. 2025
PŘEDVEČER VELKÉ POUTI
18:00 MŠE SVATÁ
SLOUŽÍ P. RADIM CIGÁNEK, SÁZAVSKÝ FARÁŘ
19:00 POBOŽNOST KE SV. PROKOPOVI
19:30–21:00 EUCHARISTICKÁ ADORACE

NEDĚLE 6. 7. 2025
VELKÁ SVATOPROKOPSKÁ POUŤ
10:30 HLAVNÍ POUŤ MŠE SVATÁ
SLOUŽÍ MONS. JAN GRAUBNER, ARCIBISKUP PRAŽSKÝ

Srdce zve na svatoprokopskou Sázavu poutníky i návštěvníky, otevřeno máme celý rok.
Celoročně je také otevřen prohlídkový okruh „Český patron svatý Prokop“ provozovaný farností.

Více na www.sazavskyklaster.cz a na FB: Sázavský klášter – poutní místo sv. Prokopa

Tel.: P. Radim Cigánek, farář 776 229 671; Ivo Knižek, kastelán 777 907 980





Arcidiecézní

POUŤ PRVOKOMUNIKANTŮ

téma: Eucharistie jako pramen naděje

SOBOTA 18. ŘÍJNA 2025

katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze

9:00–10:45

interaktivní program na stanovištích,
setkání s Mons. Janem Graubnerem

11:00–12:00

mše svatá

12:30–14:30

návštěva a prohlídka Arcibiskupského paláce



PŘÍBĚHY Z HISTORIE VELTRUBSKÉ FARNOSTI

Obrázky z života veltrubského kněze

V sobotu před svátkem Božího těla měl pohřeb domkař Josef Polesný. Mládenci, kteří šli v průvodu si hudbu objednali na večer na taneční zábavu v hospodě u žida Geigra. Tancování bylo vzhledem ke svátku povoleno do půlnoci. Protože nepřestali, byli upozorněni, že

svátek Božího Těla je „dnem noremním“ (zákaz tanečních zábav) a museli tancovačku ukončit. Navíc se tam porval místní opilec Jandák, a protože si troufnul na silnějšího, byl velice zbitý. Ukončení taneční zábavy velmi rozlobilo Marii Geigrovou a v krámě povídala, že když chtějí katolíci slavit Boží Tělo, mohou si pověsit rozbitého Jandáka a slavit. P. Vobořilovi přetekla trpělivost, sehnal svědka a židovka byla odsouzena krajským soudem v Kutné Hoře na 8 dní vězení (pro urážku náboženství). Pomluvy a útoky té party ještě zesílily, ale když byl později odsouzen za podobnou věc domkář Jandák na 4 týdny, a dělník Hruška na 6 týdnů, uvědomili si ostatní, že to není legrace a přestali.

Uražená židovka se snažila pomstít. Zdarma nalávala alkohol opilci Jandákovi a ten chodil z hospody před faru, kde pokaždé spustil urážlivý a posměšný pokřik. Jednoho večera šel P. Vobořil později z kostela a všimnul si, že židovka opět navádí Jandáka. Šel rychle domů, našel si vhodnou lať, schoval se venku a čekal. Když Jandák spustil své obvyklé představení, chytil ho za límec a povídá: „Jak dlouho ještě ty lumpe budeš znepokojovati mne? Ještě jednou a zmažu tě tak, že tě nikdo nepozná.“ To milého Jandáka vyděsilo tak, že začal prosit a tvrdit, že je sice před farou, ale nadává sousedovi. Hrozba ale zabrala a od Jandáka byl od té doby pokoj.

V roce 1891 nasázal P. Vobořil živý plot kolem kostela, protože sedlák z čísla 2, syn souseda vedle staré fary, jehož pole sousedilo s pozemkem kostela, nejen po záduší jezdil s povozy, ale když dobytek vypřáhnul, uvazoval ho u stromů kolem kostela, takže to u kostela vypadalo jako na hnojišti. Našeho sedláka to rozlobilo a živý plot nechal vytrhat. P. Vobořil nechal plot znovu vysázet, ale další den byl opět vytrhán. Navíc sedlák podal žalobu a pozval soudní komisi k šetření na místě. Byl přesvědčen, že když přes pozemek roky jezdil, má k němu vydržené právo, přestože ho prodal záduší. Soud prohrál, musel všechno zaplatit a ještě dostal od soudu napomenutí, že využívá cizí pozemek a znečišťuje okolí kostela. Na závěr se soudce sedláka ještě zeptal, zda mu nestačí, že jednoho kněze již pomohl z Veltrub vyštvtat.

V roce 1900 se P. Vobořil rozhodl přivést do Veltrub misionáře a začal na to připravovat místní věřící. Ti ale téměř ihned začali brblat: „Copak jsme někde v Africe, že na nás chce vzít misionáře?“ Považovali se za osvícené a pokročilé, zvláště proto, že jsou Veltruby blízko Kolína. 1. února misie započala, a P. Vobořil šel misionářům do Oseka naproti

a na cestu do Veltrub byly objednány dva povozy. Přijel P. Karel Nováček, P. František Scholler a P. Bohumil Matějů. Po cestě do Veltrub P. Nováček, znalý veltrubských poměrů, varoval P. Vobořila: „Abyste nedopadl jako váš předchůdce.“ Veltruby byly v této době, zvláště duchovenstvu, známé v širokém okolí a i naši misionáři měli obavy, jak vše dopadne. Veltrubští osadníci v těchto dobách měli výhrady vždy jen k vlastnímu knězi a když přijel někdo cizí rádi jej uvítali, zvláště pokud nepřivezl nějaké novoty.

Vše dopadlo nad očekávání, misionáře uvítali i starostové obou obcí, a na konci se lid s nimi vřele loučil. Za dva roky P. Vobořil akci zopakoval, a na ni se místní věřící již předem těšili, takže P. Vobořil mohl vyhlásit sbírku, ze které se opravila kazatelna a postranní oltáře.

Josef Sixta

Prázdninový program bohoslužeb v Kolíně

	Dopoledne	Odpoledne
Pondělí	8:00 Nejsv. Trojice	-
Úterý	8:00 Nejsv. Trojice	18:30 Sv. Bartoloměj
Středa	8:00 Nejsv. Trojice	-
Čtvrtek	8:00 Nejsv. Trojice	-
Pátek	8:00 Nejsv. Trojice	18:00 Nejsv. Trojice
Sobota	-	18:00 Nejsv. Trojice
Neděle	8:00 Sv. Bartoloměj 9:30 Sv. Vít (Zálabí)	18:00 Nejsv. Trojice

Sobota – mše svatá v 17:00 v Starém Kolíně

2. sobota v měsíci je mše svatá v 15:30 v Lošanech

4. sobota v měsíci je mše svatá v 15:00 v Ovčárech (v červenci bude v Ovčárech mše svatá v neděli 27. 7. v 11:00 hod.).

Nedělní bohoslužby v kolínské farnosti o letních prázdninách 2025

Datum/čas	8:00	8:00	9:30	10:30	11:00	18:00
06. 7. 2025		Pňov- Předhrádí	Sv. Vít - Zálabí		Velký Osek	
13. 7. 2025		Velim	Sv. Vít - Zálabí		Veltruby	
20. 7. 2025	Sv. Bartoloměj - Kolín	Pňov- Předhrádí	Sv. Vít - Zálabí	Nebovidy	Velký Osek	Nejsv. Trojice - Kolín
27. 7. 2025		Velim	Sv. Vít - Zálabí		Ovčáry	
03. 8. 2025		Pňov- Předhrádí	Sv. Vít - Zálabí		Veltruby	
10. 8. 2025		Velim	Sv. Vít - Zálabí		Velký Osek	
17. 8. 2025		Pňov- Předhrádí	Sv. Vít - Zálabí		Hradištko - kaple	
24. 8. 2025		Velim	10:00 Sv. Bartoloměj Kolín	XXX	Býchory	

Žlutá barva označuje slavení poutě nebo posvěcení.

Bartoloměj – farní časopis. Vydává Římskokatolická farnost Kolín, Brandlova 25, Kolín.
Na vydání spolupracovali: Ján Halama, Martin Křídlo, Jaroslav Pejša, Martin Prokop, Tomáš Pavela.
P. Ján Halama: tel.: 604 294 247, e-mail: farnost-kolin@volny.cz
• e-mail: farninoviny.kolin@gmail.com • web: www.farnostkolin.cz • FB: facebook.com/farnostkolin
Číslo účtu farnosti: 3252369369/0800, variabilní symbol pro dárce: 1211638 (dle evangelia sv. Lukáše 6,38) případně v poznámce uvést: *dar pro farnost* (nebo jiný účel).
Fotografie na titulní straně: Kněžské svěcení P. Václava Plánky – <https://www.verbisti.sk/>